

Obyčejné fotky

Epydemye

Obyčejné fotky na stole leží,
samí mladí lidé jako jsem já,
možná jsou mi podobní a já dýchám jen stěží,
co z jejich očí vyčíst se dá.

Čím dál víc, čekali spásu
a cítili příchut' posledních slok,
když sepnula spoušť z nábojových pásů
začal psát dějiny devětatřicátý rok.

Minulá doba se začala ztrácet,
křížené háky musely vlát,
železný vlak směr nucené práce
a jak umíral Mnichov víc nešlo se bát.

Bláznivý útěk z koberců smrti,
pět malých holek běží za další val,
ve čtrnácti letech už to nebyly děti,
jen náhoda určila, kdo dostane se dál.

Dvojitým bleskům nechtěl se vzdát,
a samotná smrtka mu chránila tvář,
chtěl střemhlavě létat, za útesy stát,
jako zlá kočka seknout tu šedou svatozář.

Ale namísto toho své piloty fotil
a kolikrát nestih je živé vyvolat,
a tak nebylo nutné zachytávat hrůzy,
jejich oči byly filmem, co se točí dokola.

Obyčejné fotky na stole leží,
samí mladí lidé jako jsem já,
možná jsou mi podobní a já dýchám jen stěží,
ze zapadlých očí všechno vyčíst se dá.
Á na na na ...
Á na na na ...